

Skade, naar blot denne Skade ikke er saa stor, saa betydelig, saa indgribende i den paagældendes Arbejdsdygtighed, at den falder ind under den næste Paragraf i Straffeloven, § 204, eller medfører Død. Og for Resten har Paragraffen en anden stor Anvendelse, idet den ogsaa omfatter alle de Tilfælde, hvor vel en meget betydelig Skade eller Død er Følgen af Voldsgerningen, men dette ikke har været til sigtet eller ikke forudset som rimelig Følge af Voldsgerningen. Til denne umaadelig store Udstrækning af Straffelovens § 203 svarer en meget stor Vidde af Straffen, idet denne kan stige fra en lav Bøde op gennem alle Fængselsarterne til Strafarbejde i indtil 4 Aar — 4 Aar kan ganske vist kun naas under særlige Betingelser. Paa Grund af denne Straffebestemmelses store Vidde ville de allerfleste Voldssager, som anlægges af det offentlige, og som ville komme til at falde ind under denne Paragraf, regelmæssig være Underretssager efter Lovforslaget, ifølge den Bestemmelse, at Overtrædelser, som falde ind under en Straffebestemmelse, der tillige med andre Strafarter hjemler Anvendelsen af Formuestraf, er Underretssager; men der tilføjes udtrykkelig til denne Bestemmelse i Lovforslaget, at sigtede dog kan begære Paakendelse ved Landsretten, naar Straffen kan stige til Strafarbejde. Altsaa, naar en Voldsgerning bliver paatalt efter § 203, vil den vel regelmæssig høre under Underretten, men den sigtede kan begære, at den skal paakendes af Landsretten. Med Hensyn dernæst til det Tilfælde, at han begærer Paakendelse ved Landsretten, staar det ham tillige aabent, ifølge Bestemmelsen om Udstrækningen af Nævningerettens Kompetence, at kunne kræve Nævningers Medvirkning. Denne bortfalder kun, naar han forlanger Sagen paadømt uden Anvendelse af Nævninger. Overanklageren kan efter Litra d. i den paagældende Paragraf i Forslaget begære Sagen paadømt uden Nævninger under visse Forudsætninger, hvortil navnlig hører, at den sigtede tidligere har været dømt for en Ejendomsforbrydelse til Strafarbejde. Denne Undtagelse har man altsaa hjemlet, idet man derved har tænkt paa, at professionelle Tyve og Recidivister paa dette Omraade ikke skulle have Adgang til at kræve Nævninger. Dette højeste Maal af Beskyttelse, man overhovedet kan give den sigtede, Medvirkning af Nævninger — en Beskyttelse, som tillige er meget bekostelig — skulle Recidivister i Formueforbrydelser under visse Forudsætninger — nem-

lig naar de tidligere have været dømt til Strafarbejde — ikke have Krav paa. Det er nu en Bestemmelse i lignende Retning. Flertallet har foreslaaet indført med Hensyn til Voldsforbrydelser, som paatales i Henhold til § 203, nemlig at Overanklageren ogsaa der under visse Forudsætninger skal kunne begære Sagen paakendt uden Nævninger. De to Tilfælde, hvor vi mene, at denne Ret bør indrømmes Overanklageren, ere følgende. Det ene er det, at det kun drejer sig om en ubetydelig Vold, en ubetydelig Skade. Som jeg før bemærkede, omfatter § 203 et meget stort Spille- rum af Skadetilføjelser, meget ubetydelige og meget betydelige, naar de dog ikke stige til den Betydenhed, at de falde ind under den efterfølgende Paragraf i Straffeloven. Straffeloven har ogsaa anerkendt dette, at Skadetilføjelser af meget betydelig Forskel falde ind under Paragraffen, idet den udtaler, at Tiltale kan bortfalde, naar den forurettede samtykker deri, og Skaden ikke er betydelig. Det er altsaa Flertallets Forslag, at naar Skaden ikke er betydelig, skal den sigtede ikke kunne kræve Nævninger. Det er i og for sig, som det let vil ses, ganske i Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelse, thi naar den kræver Nævninger i Misgernings- sager, har den utvivlsomt ikke tænkt sig, at der under Nævninger kunde inddrages en Sag, som paa Grund af dens ringe Betydenhed kun vil falde ud til en Straf som Bøde eller simpelt Fængsel. At sætte Medborgere i Bevægelse for en forholdsvis saa ringe Sag, som en saadan vil være, at kræve dette Arbejde af dem og at sætte det offentlige i den Bekostning, som Nævningeproceduren nødvendigvis maa medføre, for en saa ubetydelig Sags Skyld ligger ganske uden for Grundlovens Tanke. Vi have derfor ment, at det var et Tilfælde, hvor en saadan Ret til at forlange Sagen paakendt uden Nævninger — altsaa selv hvor den sigtede har forlangt Paadømmelse ved Landsretten — burde indrømmes Overanklageren. Man kan naturligvis indvende — og det er blevet indvendt — mod Flertallets Forslag, at der ikke kan drages nogen fast Grænse mellem, hvad der er betydeligt, og hvad der er ubetydeligt. Det er klart, at det maa afhænge af et Skøn, men deri kan Flertallet ikke se nogen Fare for den paagældende. Skønnet foretages ganske vist ved Overanklageren; men denne er jo ikke den sidste til at afgøre Spørgsmaalet, idet dette ogsaa afgøres af Retten — i alt Fald bliver det paa Forlangende afgjort af den